

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 18Cpr/34/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2517204772
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Petrovičová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2019:2517204772.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Janou Petrovičovou v spore žalobkyne: M.. N. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. Y. XXXX/XX, XXX XX I. proti žalovaným: 1/ Generálne riaditeľstvo zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom Šagátová 1, 821 08 Bratislava, IČO: 00 212 008, 2/ Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby, so sídlom Gucmanova 19/670, 920 41 Leopoldov, IČO: 00 738 271 o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žalovaní 1/ a 2/ majú **n á r o k** na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu súdu dňa 04.10.2017 sa žalobkyňa domáhala, aby súd rozhodol že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ porušili zásadu rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných vzťahoch a obdobných pracovných vzťahoch vo vzťahu k žalobkyni, čím značným spôsobom znížili jej spoločenské uplatnenie. Ďalej sa domáhala, aby súd uložil žalovanému 1/ a žalovanému 2/ povinnosť upustiť od svojho konania a napraviť tak protiprávny stav a to tak, že zabezpečia, aby žalobkyňa mala taký istý prístup k vedúcim funkciám a k odbornému vzdelávaniu ako mužskí kolegovia. Tiež sa domáhala, aby súd uložil žalovanému 1/ a žalovanému 2/ povinnosť písomne sa jej ospravedlniť a to v nasledujúcom znení: „Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby v Leopoldove, so sídlom Gucmanova 670/19, 920 41 Leopoldov, sa týmto ospravedľňuje žalobkyni za to, že jej práva a právom chránené záujmy boli dotknuté diskriminačným konaním v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania v pracovných vzťahoch a obdobných pracovných vzťahoch, v dôsledku čoho nemala prístup k vedúcim funkciám a odbornému vzdelávaniu ako mužskí kolegovia“, pričom sa domáhala, aby súd uložil žalovanému 1/ a žalovanému 2/ povinnosť doručiť písomné vyhotovenie tohto ospravedlnenia na adresu trvalého bydliska žalobkyne a tiež ho vystaviť v sídle žalovaného na viditeľné a dobre prístupné miesto. Zároveň sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému 1/ a žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- Eur v súdom určenej lehote na účet žalobkyne, ako aj náhradu trov konania.

2. Žalobu odôvodnila tým, že v roku 2008 začala vykonávať funkciu samostatný strážny. Za celých deväť rokov služby dosahuje veľmi dobré výsledky, zodpovedne plní povinnosti, aktívne a iniciatívne pristupuje k plneniu služobných úloh. Svoju službu berie ako celoživotné poslanie, čo je preukázané nielen jej dlhoročným čestným výkonom štátnej služby, ale aj snahou o neustále zvýšenie svojej kvalifikácie vzdelávaním na Akadémii Policajného zboru v Bratislave, ktoré minulý rok ukončila. Štúdium vykonávala výhradne vo svojom voľnom čase bez súhlasu žalovaného. Od svojho nástupu na Akadémiu Policajného zboru opakovane žiadala žalovaného 2/ o udelenie súhlasu na štúdium, žiaľ vždy obdržala negatívnu odpoveď. V súvislosti s uvedeným je potrebné podotknúť, že všetkým mužským kolegom v ročníku

bol udelený súhlas. Od nástupu do služby štyrikrát žiadala o prevedenie na oddelenie výkonu väzby, ale vo všetkých štyroch prípadoch boli žalovaným 2/ zamietnuté. V súvislosti s uvedeným poukázala na podstatnú skutočnosť, že počas 9 rokov služby odišlo z postu žalobkyne na iné miesto na základe podaných žiadostí niekoľko mužských kolegov, a to aj v prípade, ak pôsobili v zbere kratšie obdobie a nemali záujem o zvyšovanie svojej kvalifikácie. Žalobkyňa opakovane upozorňovala žalovaného 2/, že vyššie uvedené konanie predstavuje hrubé porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, v dôsledku čoho sa jej nedostáva rovnakého príležitosti na uplatnenie, kariérny postup a vzdelanie za rovnakých podmienok ako mužským kolegom. Žalovaný 2/ neurobil žiadne kroky na odstránenie nezákonného stavu. Zo situácie u žalovaného 2/ je zrejmé, že žalobkyňa je diskriminovaná z dôvodu pohlavia. Je to jediný logický dôvod, ktorý vysvetľuje prečo nemá zabezpečený adekvátny prístup k iným pozíciám (napr. zástupca vedúceho zmeny, referendum výkonu väzby, vedúci odborný referend oddelenia organizačnoprávneho, pedagóg oddelenia výkonu trestu) a k vzdelávaniu. V dôsledku nerovnakého zaobchádzania zo strany žalovaného 2/ žalobkyňa nemá rovnaký prístup k vzdelávaniu ani kariérnemu postupu ako jej mužskí kolegovia. Zo zákona č. 365/2004 o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou vyplýva, že každý má právo rovnaké zaobchádzanie vo vzdelávaní. Takýmto konaním došlo zo strany žalovaného 1/ a žalovaného 2/ k porušeniu celého radu právnych predpisov, ktoré výslovne zakazujú akúkoľvek diskrimináciu na pracovisku.

3. Žalovaný 1/ sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu v elektronickej autorizovanej podobe dňa 03.01.2019, ktorým žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Vo vyjadrení poukázal na to, že k veci týkajúcej sa služobného zaradenia je z hľadiska personálnych kompetencií oprávnený vyjadriť sa žalovaný 2/. Avšak ako orgán jemu služobne, kontrolne a metodicky nadriadený k danej veci uviedol, že žalobkyňa musí prioritne uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočnosti, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii. Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Žalobkyňa si nemôže na poukázanie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania vybrať len to, čo sa subjektívne javí ako unesenie jej dôkazného bremena. Subjektívny názor žalobkyne na diskrimináciu jej osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nej mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. Je prirodzené, že v rámci fluktuácie na služobnom úrade bývajú príslušníci preradení na iné funkčné miesta. Avšak pri ich zaraďovaní na funkčné miesta musí služobný úrad zohľadniť viacero faktorov. Žalobkyňa v žalobe síce konštatuje, že počas deviatich rokov bolo v rámci služobného úradu, v ktorom pôsobí, prevedených na iné funkčné miesto viacero mužských kolegov, ale na podporu tvrdenia, že sa tak stalo z diskriminačných dôvodov na strane žalovaného 2/, neuviedla ani jeden konkrétny dôkaz a teda neuniesla požadované dôkazné bremeno. K skutočnosti týkajúcej sa údajnej diskriminácie žalobkyne pre neudelenie súhlasu na zvýšenie kvalifikácie vzdelávaním na vysokej škole podľa § 142b zákona o štátnej službe žalovaný 1/ uviedol, že žiadosť žalobkyne posudzoval a v odpovedi na žiadosť o udelenie súhlasu so štúdiom na APZ zo dňa 18.01.2017 (č. GR ZVJS-5/14-2017) konštatoval, že jej žiadosti nevyhovuje s uvedením konkrétnych dôvodov. Ako uviedol v odôvodnení, v dobe podania žiadosti študovali na APZ štyria príslušníci, ktorých vzdelanie bolo žiadúce vzhľadom na funkcie, ktoré zastávali alebo na ktoré boli plánovaní. Zároveň vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný 2/ ako služobný úrad žalobkyne nedal na zvyšovanie kvalifikácie štúdiom na APZ odporúčacie stanovisko. Tiež sa v liste vysporiadal aj s otázkou diskriminácie, ktorú už tam žalobkyňa načrtla, keď uviedol, že v danom akademickom roku na APZ študovalo dvanásť príslušníkov, z toho dve ženy, resp. že na rôznych vysokých školách študovalo bez jeho súhlasu až devätnásť príslušníkov slúžiacich u žalovaného 2/. Prípady, v ktorých nebol udelený súhlas podľa § 142b zákona o štátnej službe neboli ojedinelé, skôr naopak. Žalovaný 1/ vo veci rozhodol v rámci voľnej správnej úvahy, berúc do úvahy všetky relevantné skutočnosti. Žalovaný 1/ je na vyššie uvedené rozhodnutie oprávnený všeobecne záväznými právnymi predpismi (142b ods. 1 zákona o štátnej službe), ako aj internými predpismi (konkrétne § 4 ods. písm. c Rozkazu ministra spravodlivosti č. 19/2004, ktorým sa ustanovuje rozsah personálnej právomoci a príslušnosť nadriadených konať a rozhodovať vo veciach služobného pomeru príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov). Ako je zrejmé z týchto noriem, na udelenie súhlasu so získaním alebo zvýšením kvalifikácie štúdiom na vysokej škole podľa § 142b zákona o štátnej službe nejestvuje právny nárok. Pri rozhodovaní o podobných žiadostiach sa v rámci správnej úvahy zohľadňujú v prvom rade potreby zboru a faktory, akými sú opodstatnenosť štúdia, dopad na personálnu situáciu a finančné prostriedky služobného úradu alebo aj celého Zboru väzenskej a justičnej stráže. Z dôkazov predložených žalobkyňou nijako nevyplýva, že by žalovaný 1/ porušil zásadu rovnakého zaobchádzania podľa § 6 antidiskriminačného zákona a žalobkyňa preto neuniesla dôkazné bremeno.

4. Žalovaný 2/ sa k žalobe vyjadril písomným podaním doručeným súdu dňa 04.01.2019. Vo vyjadrení uviedol, že uplatnený nárok žalobkyne v celom rozsahu neuznáva. Žalovaný 2/ poukázal na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV ÚS 16/09, podľa ktorého žalobca musí prioritne uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočnosti, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii jeho osoby. Žalobca musí tvrdiť a zároveň aj predložiť také dôkazy (uniesť dôkazné bremeno), z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Súčasne musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminačného konania je napr. rasa, či etnická príslušnosť (pôvod). Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Žalobkyňa podľa žalovaného 2/ v žiadnom prípade nepreukázala, t. j. nepredložila súdu žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné odvodiť, že bola zo strany žalovaného 2/ porušená zásada rovnakého zaobchádzania. V prvom prípade žalobkyňa nepreukázala pri namietaní jej formy diskriminácie, že existuje (existoval) rozdiel v zaobchádzaní s ňou, v porovnaní s inými osobami, ktoré sa nachádzali v rovnakej alebo podobnej situácii. Súčasne nepreukázala, že daným konaním jej vznikla určitá nevýhoda, ako i nepreukázala, že medzi dôvodom údajného rozdielného zaobchádzania a vzniknutou nevýhodou existuje kauzálna súvislosť. Vzhľadom na uvedené preto nie je možné subjektívne názory žalobkyne považovať za preukázateľnú formu diskriminácie. Dôkazy predložené žalobkyňou nepovažuje žalovaný 2/ za dôkazy spôsobilé vyvodiť záver, že došlo k diskriminačnému postupu. Z písomnosti č. ÚVTOSaÚVV-12-2/14-2017 zo dňa 09.01.2017 vyplýva, že v kalendárnom roku 2017 študovalo individuálne na rôznych vysokých školách viacero príslušníkov žalovaného 2/, pričom ani jednému z nich nebol generálnym riaditeľom Zboru väzenskej a justičnej stráže udelený súhlas na štúdium. Podľa ustanovenia § 142a ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. služobný úrad v súlade s potrebami Policajného zboru môže policajtovi na jeho žiadosť umožniť štúdiom zvýšiť si kvalifikáciu. Fakt, že žalobkyňi nebol udelený súhlas na štúdium preto nie je možné považovať za diskriminačné konanie, aj s poukazom na zákonom zmocnené dispozičné oprávnenie služobného úradu. Poukázal na § 4 rozkazu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 19/2014, ktorým sa ustanovuje rozsah personálnej právomoci a príslušnosť nadriadených konať a rozhodovať vo veciach služobného pomeru príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže a vzniesol námietku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/. Predložené žiadosti žalobkyne o prevedenie na inú funkciu, prípadne na iné oddelenie spolu s odpoveďami žalovaného 2/ nepreukazujú žiadnu formu diskriminácie. Skutočnosť, že žalobkyňi nebolo na základe jej žiadosti vyhovené, nemožno spájať s nerovnakým zaobchádzaním, t. j. nejednotným prístupom na „kariérny postup“. Okrem iného, zo zákona o štátnej službe nevyplýva právo na ustanovenie do primeranej, prípadne adekvátnej funkcie, ani to, že za predpokladu splnenia požadovaných kritérií je nárokovateľná adekvátna voľná funkcia. Vyplýva to aj z charakteru služobného pomeru príslušníkov, ktorý je štátnozamestnaneckým pomerom, pre ktoré je okrem iného charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov. Navyše žalobkyňa nie je v súčasnosti zaradená do personálnych rezerv ústavu, teda nie je v pláne ju v budúcnosti ustanoviť do riadiacej funkcie. Vyjadrenia žalobkyne v kontexte údajného diskriminačného konania zo strany žalovaného 2/ považuje za výlučne neobjektívne, pričom subjektívny názor žalobkyne na diskrimináciu jej osoby nemôže byť dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nej mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. Žalovaný 2/ ďalej dementoval tvrdenia žalobkyne v súvislosti so zodpovedným plnením si povinností a prístupu k plneniu služobných úloh. V roku 2017 bola žalobkyňi uložená výčitka, ako i disciplinárne opatrenie, v roku 2018 dve disciplinárne opatrenia. Obdobne je preto zavádzajúci i fakt o údajnom čestnom výkone štátnej služby, nakoľko žalobkyňa bola disciplinárne potrestaná okrem iného i za nečestné konanie. Štúdium žalobkyňa vykonávala i počas dôležitých osobných prekážok v štátnej službe, t. j. v termínoch, ktoré sama nahlásila na zdravotnícke zariadenie žalovaného 2/ ako termíny odborných lekárskeho vyšetrení. K jednotlivým žiadosťiam žalobkyne v súvislosti s jej prevedením na iné oddelenia žalovaného 2/, resp. na iné funkcie uviedol, že na tieto jej bolo korektné odpovedané. Žalobkyňa považuje za diskrimináciu fakt, že nie je vyhovené jej žiadosťiam o prevedenie na inú funkciu, pričom sama predpokladá, že má právny postulát na inú funkciu, ktorá by zodpovedala jej vzdelaniu. Navyše žalobkyňa ako dôvod na prevedenie s cieľom zakryť svoje profesionálne pochybenie uviedla v žiadosti zo dňa 03.05.2016 údajné neustále konflikty zo strany svojho nadriadeného, ktorý jej uložil výčitku, neskôr jej uložil disciplinárne opatrenie za ďalšie disciplinárne previnenie. Uvedené považovala žalobkyňa za konflikt, pričom takéto subjektívne prežívanie vlastného zlyhania nie je podľa názoru žalovaného 2/ pri výkone štátnej služby adekvátne. Súčasne žalobkyňa uvedený konflikt spájala s jej zhoršujúcim sa zdravotným stavom, pričom danú spojitosť nijako nepreukázala. V roku 2016 podala žalobkyňa celkom 3 žiadosti o prevedenie na inú funkciu, a to zo dňa 03.05.2016, 01.11.2016, 10.12.2016, pričom všetky predmetné žiadosti boli zamietnuté a o výsledku ich vybavenia bola žalobkyňa preukázateľne informovaná. Prvá žiadosť zo dňa

03.05.2016 bola zamietnutá z dôvodu nesúhlasného vyjadrenia nadriadených k prevedeniu na oddelenie výkonu väzby. Vzhľadom na skutočnosti obsiahnuté v žiadosti žalobkyne zo dňa 03.05.2016 ohľadom jej zhoršeného zdravotného stavu dňa 12.05.2016 zasadala lekárska posudková komisia (ďalej len „LPK“) na prerokovanie zdravotného stavu žalobkyne a taktiež zasadala LPK dňa 04.11.2016, kde na základe doložených odborných vyšetrení bolo konštatované, že dňom 07.11.2016 je žalobkyňa práceschopná bez zmeny zdravotnej klasifikácie, bola jej určená zdravotná klasifikácia A - spôsobilá na výkon štátnej služby policajta bez obmedzení. V poradí druhá žiadosť žalobkyne o prevedenie na oddelenie výkonu väzby bola vybavená listom č. ÚVTOSaÚVV-6-56-1/14-2016 zo dňa 23.11.2016, pričom aj táto žiadosť bola zamietnutá, z dôvodu potreby eliminácie vzniknutých nadčasových hodín na oddelení ochrany, ktoré vznikli dlhodobým neobsadením voľných funkčných miest. Tretia žiadosť žalobkyne zo dňa 10.12.2016 bola vybavená listom č. ÚVTOSaÚVV-6-61-1/14-2016 zo dňa 27.12.2016, v ktorom bolo žalobkyni objasnené, že jej žiadosti o prevedenie na inú funkciu na oddelení výkonu väzby sa zamietajú z dôvodu 100 % naplnenia systemizovaných počtov príslušníkov ústavu Leopoldov na oddelení výkonu väzby (t. j. žiadneho voľného funkčného miesta na príslušnom oddelení). Spolu s treťou žiadosťou zaslala žalobkyňa i Lekársku správu - nález od svojho ošetrojúceho lekára, pričom od uvedeného, t. j. od oznámenia zhoršenia svojho zdravotného stavu nebola velená rozkazom riaditeľa ústavu do služby v nočných zmenách a služby v prítomnosti RTG prehlíadača batožín. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa vo svojej žiadosti zo dňa 10.12.2016 žiadala o prevedenie na inú funkciu dôvodiac jej zhoršeným zdravotným stavom, dňa 20.01.2017 zasadala LPK v ústave za účelom prehodnotenia zdravotnej klasifikácie žalobkyne na prácu a za účelom vyhodnotenia správnosti jej služobného zaradenia. Vzhľadom na zhoršenie zdravotného stavu žalobkyne bolo rozhodnuté o obmedzeniach pri výkone štátnej služby žalobkyne a to - bez nočných zmien a bez expozície RTG žiarenia. V roku 2017 podala žalobkyňa celkom šesť žiadostí o prevedenie na inú funkciu. Prvou žiadosťou zo dňa 18.04.2017 žiadala žalobkyňa o prevedenie na funkciu vedúci odborný referent referátu príjmu úseku administratívy organizačno-právneho oddelenia ústavu Leopoldov. Danú žiadosť odôvodňovala tak neobsadenosťou danej funkcie, ako i tou skutočnosťou, že má záujem využiť svoje teoretické vedomosti získané štúdiom na Akadémii policajného zboru, čím by si prehĺbila i praktické skúsenosti. Uvedená žiadosť bola vybavená listom č. ÚVTOSaÚVV-11991-1/14-2017 zo dňa 12.05.2017, v ktorom boli žalobkyni objasnené dôvody zamietnutia jej žiadosti. Na základe druhej žiadosti zo dňa 21.08.2017 žalobkyňa žiadala o prevedenie na funkciu pedagóg pedagogických a psychologických činností oddelenia výkonu trestu ústavu Leopoldov. Na uvedenú žiadosť bolo menovanej odpovedané listom č. ÚVTOSaÚVV-11991-1/14-2017 zo dňa 18.09.2017, na základe ktorého bola žalobkyňa informovaná, že jej žiadosti nie je možné vyhovieť, t. j. bola zamietnutá z toho dôvodu, že na jej uvádzané voľné funkčné miesto pedagóga úseku pedagogických a psychologických činností oddelenia výkonu trestu ústavu Leopoldov bol ustanovený iný príslušník ústavu Leopoldov. Ďalšou žiadosťou zo dňa 22.09.2017 žiadala žalobkyňa o prevedenie na funkciu odborný referent úseku výstrojno/výzbrojného oddelenia logistiky s odôvodnením, že na danú funkciu spĺňa kvalifikačné predpoklady. Listom č. ÚVTOSaÚVV-11991-1/14-2017 zo dňa 02.10.2017 bola informovaná o zamietnutí uvedenej žiadosti. Následne žiadosťou zo dňa 04.10.2017 požiadala žalobkyňa opätovne o prevedenie na funkciu odborný referent úseku výstrojno/výzbrojného oddelenia logistiky. Listom č. ÚVTOSaÚVV-11991-1/14-2017 zo dňa 20.10.2017 bola žalobkyňa informovaná o výsledku vybavenia jej žiadosti, pričom jej bolo objasnené, že nebola vyhodnotená ako najvhodnejší uchádzač pre ustanovenie na predmetné voľné miesto. Piatou žiadosťou v roku 2017 zo dňa 12.10.2017 požadovala o prevedenie na funkciu zástupca vedúceho oddelenia ochrany žalovaného 2/. Na predmetnú žiadosť bolo žalobkyni odpovedané listom č. ÚVTOSaÚVV-11991-1/14-2017 zo dňa 10.11.2017 a v ktorom jej bolo objasnené, že na voľné funkčné miesto zástupcu vedúceho zmeny úseku strážnej činnosti oddelenia ochrany žalovaného 2/ budú ustanovení iní príslušníci žalovaného 2/, ktorí sa na funkčné miesto pripravujú ako personálna rezerva žalovaného 2/. Z uvedeného dôvodu bola daná žiadosť žalobkyne zamietnutá. K tejto žiadosti uviedol, že žalobkyňa žiadala o prevedenie na iné miesto skôr, ako bola vybavená jej predchádzajúca žiadosť. Posledná žiadosť žalobkyne zo dňa 07.11.2017 o prevedenie na funkciu sociálny pracovník oddelenia výkonu väzby žalovaného 2/ bola vybavená listom č. ÚVTOSaÚVV-11991-1/14-2017 zo dňa 24.11.2017. Na predmetnú funkciu nespĺňala žalobkyňa požadovaný kvalifikačný predpoklad vzdelania a z uvedeného dôvodu bola jej žiadosť zamietnutá. Obdobne ako predchádzajúca žiadosť, aj táto bola zaslaná skôr, ako bola vybavená predchádzajúca žiadosť žalobkyne. Fakt, že žalobkyňa zasielala žiadosti o prevedenie na inú funkciu skôr, ako boli vybavené jej predchádzajúce žiadosti poukazuje na jej šikanózne, účelové a obštrukčné konanie, ktoré je u žalobkyne badať naprieč viacerým úkonom, ktoré realizuje v záujme vykonštruovania účelových tvrdení, ktorým neskôr zaťažuje viaceré inštitúcie, teda aj súdy Slovenskej republiky. Bez ohľadu na počet zamietnutých žiadostí žalobkyne

však nemožno konštatovať, že voči žalobkyni bol uplatnený postup, ktorý by predstavoval porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Skutočnosť, že žiadosti žalobkyne boli zamietnuté neodôvodňuje prijatie záveru, že bola diskriminovaná z dôvodu pohlavia, uvedené tvrdenia považuje žalovaný 2/ za absurdné. Podľa názoru žalovaného 2/ žalobkyňa svojou žalobou jasne deklaruje svoj nesúhlas, resp. výhrady k postupu nadriadených, pričom sama sa nestotožňuje so základnými zákonitosťami štátnej služby. Služba podľa zákona o štátnej službe je totiž ovládaná princípom nadriadenosti a podriadenosti a táto zásada sa vo vzťahu k personálnym záležitostiam premieta i do ustanovenia § 35 zákona o štátnej službe, podľa ktorého policajta možno previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby na základe vlastnej žiadosti. V spojitosti s § 33 zákona o štátnej službe policajta ustanovuje do funkcie a odvoláva z funkcie príslušný nadriadený. Vychádzajúc z uvedeného nevyplýva na žiadnu funkciu v zbere právny nárok. O ustanovení do funkcie rozhodujú nadriadení v spojitosti s aktuálnymi potrebami v zbere, t. j. sleduje sa ním oprávnený záujem, ktorý je primeraný a nevyhnutný na dosiahnutie plnenia úloh v pôsobnosti zboru. O alogickom uvažovaní žalobkyne svedčí i úradný záznam č. ÚVTOSaÚVV-ÚZ-727/2018 zo dňa 16.08.2018, z ktorého vyplýva absurdnosť konania menovanej, kedy v snahe získať ňou vymienené miesto a vyhnúť sa zodpovednosti za svoje protiprávne konanie sa chcela dohodnúť na stiahnutí všetkých žalôb a podaní voči ústavu. K osobe žalobkyne uviedol, že svojím šikanóznym výkonom práva administratívne zaťažuje nielen žalovaného 2/, ale i iné inštitúcie. Konanie žalobkyne v danom smere nekorešponduje s jej tvrdeniami o čestnom výkone štátnej služby. Žalovaný 2/ nepovažuje za čestné a korektné, ak žalobkyňa podáva trestné oznámenia na svojich nadriadených, navyše ak svoje pochybenia zakrýva pod subjektívne vyjadrenia v masovokomunikačných médiách. Žalobkyňa v snahe pokračovať v svojom šikanóznom konaní využíva všetky právne prostriedky na ochranu podľa jej názoru domnelého porušenia práv. Napr. v rámci disciplinárneho konania žalobkyňa poukazuje na zaujatosť všetkých príslušníkov, ktorí rozhodujú o jej previneniach. Menovaná nerešpektuje pokyny nadriadených a preto komunikácia, ako i následne výkon štátnej služby s ňou je značne sťažený. Bez ohľadu na charakter a neadekvátne postupy žalobkyne sa však žalovaný 2/ dištancuje od akejkoľvek formy diskriminácie voči jej osobe z dôvodu pohlavia, dokonca upustil od disciplinárneho opatrenia žalobkyne v prípade jej zavineného porušenia povinností v spojitosti s jej štúdiom na Akadémii Policajného zboru v Bratislave. Žalobkyňa totiž štúdium na vysokej škole vykonávala i počas doby, kedy bola služobnou lekárkou ústavu Leopoldov uznaná za dočasne neschopnú na výkon štátnej služby (ÚVTOSaÚVV-2-216/22-2016 zo dňa 31.03.2016). Nadriadený s prihliadnutím na zdravotný stav riešil žalobkyňu iba pohovorom. Predmetný pohovor považoval nadriadený na nápravu žalobkyne a obnovenie jej služobnej disciplíny ako postačujúci, pričom konštatoval, že uloženie disciplinárneho opatrenia by sa v zhoršenej zdravotnej situácii miňal účinku a práve naopak by mohol negatívne vplývať na zdravotný stav žalobkyne, ktorá v tom čase bol dlhodobo uznaná lekárkou ako dočasne neschopná na výkon štátnej služby.

5. Právny zástupca žalobkyne sa v rámci prednesu žaloby podľa § 181 ods. 1 CSP na pojednávaní pridržel podanej žaloby. Uviedol, že žalobkyňa v roku 2008 začala vykonávať funkciu samostatný strážny, po tom, ako nastúpila do ZVJS si začala zvyšovať svoju kvalifikáciu vzdelávaním na Akadémii Policajného zboru v Bratislave, ktorú ukončila na bakalárskom stupni a následne aj na magisterskom. Štúdium vykonávala vo svojom voľnom čase bez súhlasu žalovaného, keď v podstate od svojho nástupu na akadémiu PZ opakovane žiadala žalovaného 2/ o udelenie súhlasu na štúdium. Vždy obdržala negatívnu odpoveď. Poukázal na to, že mužskí kolegovia v ročníku na policajnej akadémii, ktorí s ňou študovali, tento súhlas mali. Počas toho, ako žalobkyňa do podania žaloby pracovala u žalovaného 2/, opakovane si dávala žiadosti na iné miesto, na ktoré podľa nej mala kvalifikáciu a to nielen odslúženými rokmi, ale aj práve zvýšenou kvalifikáciou, ktorú nadobudla štúdiom na Akadémii Policajného zboru v Bratislave. Napriek týmto kvalifikačným predpokladom bola vo svojich žiadostiach, resp. na funkčných miestach, na ktoré si žiadosť dávala opakovane preskočená, resp. prednosť bola dávaná jej mužským kolegom, ktorí v čase, keď nastupovali na toto miesto nespĺňali, resp. mali nižšie vzdelanie a aj kratšiu prax ako žalobkyňa. Toto konanie zo strany žalovaného 1/ a 2/ je hrubým porušovaním zásady rovnakého zaobchádzania, v dôsledku čoho sa žalobkyni nedostáva rovnaká príležitosť na uplatnenie, kariérny postup a vzdelanie za rovnakých podmienok ako mužským kolegom.

6. Žalovaný 1/ sa v rámci vyjadrenia sa k prednesu právneho zástupcu žalobkyne podľa § 181 ods. 1 CSP na pojednávaní pridržel písomného vyjadrenia zo dňa 27.12.2018. Zároveň poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu č. 34 z roku 2013. Zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu zamestnancom v pracovnom pomere, resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie

príslušníkov ustanoviť ich na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii. S poukazom na to je potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. uviesť, že dikcia zákona hovorí o ustanovení do voľnej funkcie, nie do primeranej, resp. adekvátnej funkcie. Logickým výkladom citovaného ustanovenia je preto dôvodne možno dospieť k záveru, že citované predpoklady sa posudzujú z hľadiska potrieb a požiadaviek pre danú voľnú funkciu, čiže nemožno vykladať tak, že v prípade splnenia požadovaných kritérií je automaticky nárokovateľná adekvátna voľná funkcia. Podľa žalovaného 1/ žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nijakým spôsobom neodôvodnila to, že je diskriminovaná, okrem toho, že sa domnieva, že jej vlastný subjektívny nárok je v podstate splniteľný za každej situácie.

7. Žalobkyňa pri výsluchu uviedla, že v ZVJS pracuje od roku 2008. Po 4 rokoch výkonu služby sa rozhodla, že si zvýši kvalifikačné predpoklady, aby do budúca mohla byť buď preložená alebo presunutá na inú funkciu a trošku sa v zbore posunúť. Hneď prvá žiadosť na štúdium jej bola pánom riaditeľom zamietnutá s odôvodnením, že s ňou neplánuje do budúca na žiadnu funkciu, čiže jej ešte pred tým, ako začala študovať, zamedzil aj možnosť štúdia a aj možnosť kariérneho postupu tým, že vyslovil, že s ňou neplánuje. V tom čase, ako si dávala žiadosť na štúdium na Akadémiu Policajného zboru, bola možnosť udelenia súhlasu, aj jej kolega mal udelený súhlas. Aj opätovná žiadosť je bola zamietnutá. Bola jej zamietnutá trikrát. Spolužiaci žalobkyne mali na štúdium udelený súhlas, všetci kolegovia ho mali, dve ženy ho nemali udelený na magisterskom štúdiu. Po ukončení štúdia na akadémii sa chcela trošku posunúť, tak si začala dávať žiadosti na rôzne miesta, neboli to vysoké funkčné miesta, boli to všetky miesta, ktoré boli voľné. Každé toto miesto jej bolo zamietnuté. Najskôr si dávala žiadosť o prevedenie na oddelenie výkonu väzby, nebolo jej odôvodnené, z akého dôvodu, bolo len napísané len, že sa zamieťa, bol tam ustanovený kolega. Päť žien si dávalo žiadosť, ani jednu nezobrali. Potom si následne znovu dávala žiadosť na oddelenie výkonu väzby, opätovne jej bola zamietnutá, opätovne tam bol prijatý kolega. Napriek tomu, že už spĺňala kvalifikačné predpoklady prvého stupňa vysokoškolského vzdelania, boli stále ustanovení muži, ktorí nemali záujem si zvyšovať kvalifikáciu. Tvrdenie, že 19 mužov študovalo, resp. kolegov v tom čase ako žalobkyňa, je nepravdivé, síce študovali, ale nie na policajnej akadémii, resp. na iných školách, ale podľa rozkazu generálneho riaditeľa je možné udeliť súhlas len na policajnú akadémiu, na žiadnu inú školu nie je táto možnosť udelenia súhlasu. Žalobkyňa má štátnice aj z výkonu väzby, aj z výkonu trestu, čiže priamo pre jej prácu, ktorú robí, stále je na funkcii, na ktorej bola ustanovená v roku 2008, nikam jej nebol umožnený posun. Potom si dávala ďalšiu žiadosť rovnako na výkon väzby, znovu bol prijatý kolega, ktorý nemal vzdelanie a bol aj menej rokov v službe zboru. Dávala si žiadosť aj na pedagóga, kde spĺňala kvalifikačné predpoklady, už mala ukončené magisterské štúdium II. stupňa. Opäť tam boli prijatí dvaja kolegovia, dokonca jeden z týchto kolegov bol inžinier, čiže nemal vzdelanie na toto miesto, potreboval na toto miesto udeliť výnimku od generálneho riaditeľa. Tento kolega bol v zbore oveľa kratšie ako žalobkyňa a nemal na to primerané vzdelanie. Ďalšiu žiadosť si dávala na úsek výstrojnovýzbrojného oddelenia. To bol prvý konkurz, ktorý absolvovala v zbore, na ostatné voľné miesta žiadny konkurz nebol robený. Bol už vopred vybraný človek, ktorý tam pôjde. Tu tiež neuspela, bol tam opäť ustanovený kolega. Potom si dávala ďalšiu žiadosť, priamo na jej oddelení, bolo to na zástupcu vedúceho zmeny. Bolo je odôvodnené, že nie je možné jej vyhovieť, pretože nie je personálna rezerva. Podľa rozkazu generálneho riaditeľa č. 24 o práci s personálnymi rezervami, sa personálne rezervy vytvárajú prednostne z príslušníkov s vysokoškolským vzdelaním a s dlhoročnou praxou. Opäť tam boli ustanovení príslušníci so stredoškolským vzdelaním a ktorí boli minimálne o polovicu kratšie v zbore ako žalobkyňa. Opäť bola preskočená. Na Akadémii Policajného zboru sa stále vzdeláva, pokračuje v rigoróznom konaní. Podľa nej je nefér zo strany zamestnávateľa, že jej neumožňuje vzdelávanie ani akýkoľvek kariérny postup. Nemala konkrétne vytypované, že po ukončení štúdia musím byť niekam ustanovená, konkrétne nejaký vysoký post, proste len chcela priestor na kariérny rast. Nemá ten priestor daný, je dvanásť rok vo výkone služby, všetko jej je dookola zamietané, pričom má prioritné vzdelanie pre zbor. Na otázky odpovedala, že na vysokoškolské štúdium nastúpila v roku 2012, spolužiakmi v ročníku boli aj príslušníci zboru ZVJS, 4 muži a jedna žena v magisterskom štúdiu. 4 muži dostali súhlas na štúdium na policajnej akadémii, oni ženy súhlas udelený nemali, pričom dvaja muži boli personálnou rezervou. Žalobkyňa nie je zaradená do žiadnej personálnej rezervy, nikdy sa jej nikto nespýtal, či by chcela byť, či by niekam chcela postúpiť. Od nástupu do ZVJS sa jej funkčné zaradenie nezmenilo, stále je na tom istom zaradení, na ktorom bola. Jediné, čo sa zmenilo, že pôvodne pracovala aj v nočných zmenách, ale následne po tom, ako mala zhoršený zdravotný stav a bola takmer rok na PN, bola zaradená do denných zmien bez nočných. Napriek tomu si zvyšovala vzdelanie a neprerušila školu. Mala posudkovú komisiu. Lekár jej odporučil nepracovať v nočných zmenách. Inak je spôsobilá výkonu funkcie v zbore ZVJS, má výluku len na nočné zmeny a nemala by pracovať pri röntgene, čo je iba na vchode do

ústavu. Pokiaľ ide o funkčné miesta, o ktoré mala záujem, čo sa týka výkonu väzby, tam by sa posunula z 1. platovej triedy do 2. platovej triedy, čo sa týka referátu úseku výzbrojno-výstrojného, tam je 3. platová trieda, čiže o dve triedy, čo sa týka organizačno-právneho, tam je 4. platová trieda, takže tam už sú to tri triedy a čo sa týka pedagóga, tam je 6. platová trieda, tam už je hodne veľký rozdiel a aj finančný. Už to robí aj cez 300,- Eur mesačne. Na všetky tieto miesta, kam si dávala žiadosť, boli prijatí mužskí kolegovia a ak aj mala žena žiadosť, všetkým boli zamietnuté. Mužskí kolegovia, ktorí nastúpili na tie funkčné miesta, nemali Akadémiu Policajného zboru, na tieto všetky miesta okrem pedagóga nie je potrebné vysokoškolské vzdelanie, nemali vysokoškolské vzdelanie, teda na pedagóga mali, ale nie primerané, musela mu byť udelená výnimka. Žalobkyňa má vedomosť, že v rámci zboru ZVJS existuje nejaká koncepcia vzdelávania, rozvoja pracovníkov. Prioritou tejto koncepcie je práve vzdelávanie príslušníkov, podporovať nadriadeného, motivovať príslušníkov k vzdelávaniu, čo v jej prípade je presný opak. Ďalej žalobkyňa uviedla, že nie je to o tom, že ona si nárokuje na nejaké miesto, ale o tom, že sa vzdeláva preto, aby nezostala na tej istej pozícii, aj ona by chcela postúpiť a mať sa lepšie. Päť rokov svoje deti uberala o čas, keď s chodila do školy, brala si dovolenky, keďže jej súhlas neumožnili. Na tejto škole sa dáva súhlas kvôli tomu, že sa študuje na týždňovky, ten súhlas je potrebný, pretože ten, kto je zaradený v osemhodinovej dennej prevádzke, nedokáže vyštudovať. Tofko dovolenky nemá. Je tam kopa nároku na služobné voľno. Miest bolo veľa voľných a aj stále je voľných, ale pre iných mužov.

8. Žalovaný 1/ uviedol, že niektoré funkcie, na ktoré sa žalobkyňa hlásila v období aj po jej zdravotnej klasifikácii, priamo vylučovali jej funkčné zaradenie na toto miesto. Napríklad zástupca vedúceho zmeny, kde je povinná nočná práca. Je to v značnej miere limitujúce, keďže ide o funkčné miesto, kde sa vyžaduje, aby bol príslušník k dispozícii aj v noci.

9. Žalobkyňa ďalej uviedla, že nemá výluku na celý život. Má posudkovú komisiu určenú na dva roky, a ak sa bude cítiť na nočné zmeny, tak nevidí dôvod, prečo by opätovne nemohla byť zaradená. Je len na nej, čo povie lekárovi, či sa na to cíti alebo nie. Ak jej lekár odporučí a necíti sa na to robiť nočné, tak ich robiť nebude. Ak sa na to bude cítiť, tak ich robiť opätovne môže, ale to je len jedna z týchto žiadostí, ktoré si dávala.

10. Žalovaný 1/ reagoval, že lekárska posudková komisia nemôže vychádzať len zo subjektívneho názoru žalobkyne, či ona chce robiť nočné zmeny alebo nie, ale musí posúdiť objektívne jej zdravotný stav. Čiže v tom prípade, ak bude jej zdravotný stav objektívne posúdený takým spôsobom, že bude nejak limitovaná vo výkone štátnej služby, tak tým pádom nie je pre zamestnávateľa, resp. pre služobný úrad zaujímavá na niektorých funkčných miestach a to nezakladá nejaký spôsob diskriminácie. Niektoré funkčné miesta, na ktoré si žalobkyňa podávala svoju žiadosť, sa viažu k nepretržitej zmene alebo resp. k nočným zmenám.

11. Žalobkyňa namietla, že to bola iba jedna žiadosť, zástupcu vedúceho zmeny. Ani v jednej v ostatných žiadostiach sa nočná zmena nepracuje. Nie je to jej subjektívny názor, sama najlepšie vie, ako sa cíti a keď ona povie lekárovi, že sa cíti v poriadku, tak lekár napíše, že môže znovu pracovať na nočné zmeny. Uviedla, že žalovaný 1/ jej už pred štúdiom zabránil v kariérnom postupe, že s ňou neplánuje. Ona si spravila najlepšie vzdelanie pre zbor aké existuje, jedine právnické, spravila si rigorózne konanie, pôjde na III. stupeň, ale bude robiť samostatného strážneho, lebo sa rozhodli, že tam vždy dajú iného kolegu.

12. Žalovaný 2/ uviedol, že vysokou školou by mala mať nárok na nejaké vhodné miesto, pričom žalobu postavila na tom skutkovom základe, že je diskriminovaná vzhľadom na pohlavie, avšak nepreukázala, či boli na tie voľné miesta zobrať len mužskí kolegovia, či sa vôbec hlásili aj ženské kolegyne a či má nejaký pocit, že vyslovene je tá diskriminácia viazaná len na pohlavie.

13. Žalobkyňa uviedla, že na každé jedno miesto, na ktoré si dávala žiadosť, boli ustanovení muži. Aj jej kolegyniam boli všetky žiadosti zamietnuté. Zdravotné obmedzenia by jej lekár vedel zmeniť na základe jej zdravotného stavu a jej pocitov. V súčasnosti má výnimku, preventívne obmedzenia.

14. Žalovaný 2/ na pojednávaní uviedol, že nie je jediným kritériom vysokoškolské vzdelanie, ale aj nejaká prax, skúsenosti a podobne. Žalobkyňa slúži na oddelení ochrany, t. z. že keď sa hlási na nejaké iné oddelenie, môžu byť uprednostnení kolegovia, ktorí majú skúsenosti v tej sfére, ktorej sa to týka. To, že žalobkyňa má vysokoškolské vzdelanie, neznamená, že je automaticky vhodným adeptom na funkciu. Na každú žiadosť bolo žalobkyňu odpovedané, boli jej vysvetlené dôvody neprijatia. Žalobkyňa

njakým spôsobom nepreukázala, že nebola prijatá len z toho dôvodu, že je žena. Bolo jej odpovedané, že buď nespĺňa kvalifikačné predpoklady, zdravotné hľadisko.

15. Na otázku súdu, aby žalobkyňa ozrejmila pocity alebo presvedčenie, prečo má dojem, že dochádza k diskriminácii jej osoby z dôvodu pohlavia, uviedla, že si myslí, že niektorým ľuďom vadí, že žena by mohla byť viac ako muž a preto nemá ani tú možnosť sa niekam posúvať. Zrejme to niekomu vadí, že ženy sa chcú vzdelávať a chcú sa posúvať. Oni proste nepotrebujú ženy na funkčných miestach. Prvá žena v histórii, ktorá je na zástupkyňu, ustanovili ju až potom, ako som sa žalobkyňa začala oháňať diskrimináciou. Dovtedy boli všetkým ženám zamietnuté žiadosti. Na otázku, či v rámci profesie žalobkyňa pociťuje diskrimináciu z dôvodu pohlavia aj v inej sfére, resp. v oblasti, než pri zamietnutí týchto žiadostí, žalobkyňa odpovedala, že len v kariérom postupe, čo sa týka zaobchádzania v posune alebo resp. v ustanovení na nejakú funkciu.

16. Žalovaný 2/ namietol, že v období, kedy podávala kolegyňa žiadosti, bolo ustanovených viacero žien na iné funkcie a u žalovaného 2/ pracuje viacero žien na vysokých funkciách, nielen v tých najvyšších, ale postupne hierarchiou dole.

17. Žalovaný 2/ na pojednávaní opakovane poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 34/2013, ktoré absolútne vylučuje všetky v podstate subjektívne názory žalobkyne, sám Ústavný súd konštatoval, že v takomto prípade sa nemôže jednať o diskrimináciu, pretože tam nevzniká právny nárok a služobný pomer je úplne diametrálne odlišný od pracovného pomeru, kde subjekty majú rovnocenné postavenie. Naprieč celému služobnému pomeru je vzťah nadriadenosti a podriadenosti, nadriadený ak rozhodne, že pôjde do personálnych rezerv, tak pôjde. Na to nevzniká právny nárok, takisto ani interný predpis neurčuje kogentne, že ak niekto skončí vysokú školu, automaticky má byť zaradený do personálnej rezervy. Doplnil, že Ústav Leopoldov je koncipovaný ako ústav prevažne s maximálnym stupňom stráženia, kde sú umiestnený predovšetkým muži. Pri rôznych úkonoch s väznenými osobami, ako sú napr. osobné prehliadky atď., by mali byť v záujme zásady dodržiavania nejakých zásad muži, takže nie je možné v podmienkach žalovaného 2/ mať prevažnú väčšinu personálu žien, ako napríklad v iných ústavoch, ktoré sú pre ženy, kde je naopak väčšina personálu žien. Pričom diskriminácia musí byť určená u žalovaného 2/, nemožno ho porovnávať s inými ústavmi.

18. Žalovaný 1/ na pojednávaní doplnil, že vzhľadom na to, že sa tu poukazuje, že kariérny postup majú muži, je štatisticky zrejme, že u žalovaného 1/ je viac zamestnancov mužov, čiže je štatisticky viac možné, že sú obsadzované funkcie mužmi. Nie je to o tom, že by sa diskriminovalo kvôli pohlaviu. Ide o to, že sa vždy pracuje nejakým spôsobom s personálnymi rezervami a je vylúčené, že by sa postupovalo v tomto prípade v rozpore s nejakými právnymi predpismi preto, že žalobkyňa je žena.

19. V záverečnom vyjadrení žalobkyňa uviedla, že uviedla, že trvá na svojej výpovedi a má za to, že je to z dôvodu pohlavia.

20. V záverečnom vyjadrení žalovaný 1/ uviedol, že v konaní nebola preukázaná žiadna diskriminácia žalovanej.

21. V záverečnom vyjadrení žalovaný 2/ uviedol, že žalobkyňa nepredložila žiadne relevantné skutočnosti, z ktorých by bolo možné dôvodiť, že bola zo strany žalovaného 2/ porušená zásada rovnakého zaobchádzania. Vzhľadom na absenciu dôkazov, ktoré by konkretizovali alebo preukazovali porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a absenciu akejkoľvek diskriminácie žalobkyne, žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

22. Žalobkyňa na preukázanie svojho nároku predložila listinné dôkazy, a to Žiadosť o prevedenie na oddelenie výkonu väzby zo dňa 03.05.2016, Žiadosť o prevedenie na oddelenie výkonu väzby zo dňa 01.11.2016, Žiadosť o prevedenie na inú funkciu zo dňa 10.12.2016, Žiadosť o prevedenie na inú funkciu zo dňa 18.04.2017, Žiadosť o prevedenie na inú funkciu zo dňa 21.08.2017, Žiadosť o služobné voľno s nárokom na služobný plat zo dňa 16.09.2015, Odpoveď na žiadosť o udelenie súhlasu na štúdium zo dňa 21.09.2015, Odpoveď na žiadosť o prevedenie na oddelenie výkonu väzby zo dňa 23.11.2016, Odpoveď na žiadosť o prevedenie na inú funkciu zo dňa 27.12.2016, Odpoveď na žiadosť o udelenie súhlasu na štúdium na Akadémii Policajného zo dňa 18.01.2017, Odpoveď na žiadosť o prevedenie na inú funkciu zo dňa 12.05.2017, Odpoveď na žiadosť o prevedenie na inú funkciu zo dňa 18.09.2017,

Prílohu k prihláške na vysokoškolské štúdium pre príslušníkov PZ, Personálny rozkaz č. 132 zo dňa 30.04.2008, Rozkaz č. 35 o vzdelávaní príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže a zamestnancov Zboru väzenskej a justičnej stráže, Rozkaz č. 24 o práci s personálnymi rezervami v Zbore väzenskej a justičnej stráže

23. Žalovaný 2/ na svoju obranu predložil listinné dôkazy, a to stanovisko k podaniu zo dňa 09.01.2017, Rozkaz č. 19, ktorým sa ustanovuje rozsah personálnej právomoci a príslušnosť nadriadených konať a rozhodovať vo veciach služobného pomeru príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, rozhodnutie č. ÚVTOS 58-1/27-2017 zo dňa 14.03.2017, žiadosť žalobkyne o prevedenie na inú funkciu zo dňa 22.09.2017, žiadosť žalobkyne o prevedenie na inú funkciu zo dňa 02.10.2017, odpoveď na žiadosť zo dňa 02.10.2017, odpoveď na žiadosť zo dňa 20.10.2017, žiadosť žalobkyne o prevedenie na inú funkciu zo dňa 12.10.2017, odpoveď na žiadosť zo dňa 10.11.2017, žiadosť žalobkyne o prevedenie na inú funkciu zo dňa 07.11.2017, odpoveď na žiadosť zo dňa 24.11.2017, úradný záznam zo dňa 16.08.2018, 03.09.2018, 31.03.2016, zaslanie podkladov zo dňa 18.03.2016, prehľad zapísaných predmetov štúdia, účasť na sústredeniach zo dňa 17.03.2016, harmonogram sústredenia externých študentov.

24. Súd sa oboznámil so žalobou, písomnými vyjadreniami žalovaného 1/ a 2/, prednesom právneho zástupcu žalobkyne, prednesmi žalobkyne, žalovaného 1/ a žalovaného 2/, vykonal dokazovanie listinami a výsluchom žalobkyne, pričom zistil nasledovný skutkový a právny stav.

25. Personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Leopoldove č. 132 zo dňa 30.04.2008 bola žalobkyňa prijatá podľa § 14 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. do služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže a dňom 01.05.2008 bola vymenovaná podľa § 121 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. do hodnosti strážmajster. Zároveň bola ustanovená do funkcie samostatný strážny úseku strážnej činnosti oddelenia ochrany a obrany Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Leopoldove.

26. Žiadosťou zo dňa 16.09.2015 žalobkyňa požiadala žalovaného 2/ o služobné voľno s nárokom na služobný plat. Žiadosťou zo dňa 03.05.2016 žalobkyňa požiadala o prevedenie na oddelenie výkonu väzby. Žiadosťou zo dňa 01.11.2016 žalobkyňa požiadala žalovaného 2/ o prevedenie na oddelenie výkonu väzby. Žiadosťou zo dňa 10.12.2016 žalobkyňa požiadala žalovaného 2/ o prevedenie na inú funkciu. Žiadosťou zo dňa 18.04.2017 žalobkyňa požiadala žalovaného 2/ o prevedenie na inú funkciu. Žiadosťou zo dňa 21.08.2017 žalobkyňa požiadala žalovaného 2/ o prevedenie na inú funkciu. Žiadosťou zo dňa 22.09.2017 žalobkyňa požiadala žalovaného 2/ o prevedenie na inú funkciu. Žiadosťou zo dňa 02.10.2017 žalobkyňa požiadala žalovaného 2/ o prevedenie na inú funkciu. Žiadosťou zo dňa 12.10.2017 žalobkyňa požiadala žalovaného 2/ o prevedenie na inú funkciu. Žiadosťou zo dňa 07.11.2017 žalobkyňa požiadala žalovaného 2/ o prevedenie na inú funkciu.

27. Listom zo dňa 21.09.2015 č. GR ZVJS-20-32/14-2015 žalovaný 1/ žalobkyňi oznámil, že nesúhlasí s vyslaním na štúdium pri výkone štátnej služby na vysokej škole. Listom zo dňa 23.11.2016 č. ÚVTOSaÚVV-6-56-1/14-2016 žalovaný 2/ žalobkyňi oznámil, že prevedenie z oddelenia ochrany na oddelenie väzby zamietá. Listom zo dňa 27.12.2016 č. ÚVTOSaÚVV-6-61-1/14-2016 žalovaný 2/ žalobkyňi oznámil, že prevedenie z oddelenia ochrany na oddelenie väzby zamietá. Listom zo dňa 18.01.2017 č. GR ZVJS-5-4/14-2017 žalovaný 1/ žalobkyňi oznámil, že žiadosti o udelenie súhlasu so získaním vzdelania nevyhovuje. Listom zo dňa 12.05.2017 č. ÚVTOSaÚVV-11991-1/14-2017 žalovaný 2/ žalobkyňi oznámil, že žiadosť o prevedenie na funkciu vedúci odborný referent príjmu úseku administratívy oddelenia organizačno-právneho ústavu Leopoldov zamietá. Listom zo dňa 18.09.2017 č. ÚVTOSaÚVV-11991-1/14-2017 žalovaný 2/ žalobkyňi oznámil, že prevedenie na funkciu pedagóg na úseku pedagogických a psychologických činností oddelenia výkonu trestu ústavu Leopoldov zamietá. Listom zo dňa 02.10.2017 č. ÚVTOSaÚVV-11991-1/14-2017 žalovaný 2/ žalobkyňi oznámil, že žiadosť o prevedenie na funkciu odborný referent úseku výstrojno-výzbrojného oddelenia logistiky ústavu Leopoldov zamietá. Listom zo dňa 20.10.2017 č. ÚVTOSaÚVV-11991-2/14-2017 žalovaný 2/ žalobkyňi oznámil, že žiadosť o prevedenie na funkciu odborný referent úseku výstrojno-výzbrojného oddelenia logistiky ústavu Leopoldov zamietá. Listom zo dňa 10.11.2017 č. ÚVTOSaÚVV-11991-1/14-2017 žalovaný 2/ žalobkyňi oznámil, že žiadosť o prevedenie na funkciu zástupcu vedúceho zmeny oddelenia ochrany ústavu Leopoldov zamietá. Listom zo dňa 24.11.2017 č. ÚVTOSaÚVV-11991-1/14-2017 žalovaný 2/ žalobkyňi oznámil, že žiadosť o prevedenie na funkciu sociálny pracovník oddelenia výkonu väzby ústavu Leopoldov zamietá.

28. Listom zo dňa 09.01.2017 č. ÚVTOSaÚVV-12-2/14-2017 označeným ako stanovisko k podaniu žalovaný 2/ žalobkyni oznámil, že v súčasnej dobe študuje individuálne na rôznych vysokých školách 9 príslušníkov zboru ústavu na II. stupni vysokej školy a 10 príslušníkov zboru ústavu študuje na I. stupni vysokej školy. Ani jeden zo študujúcich príslušníkov zboru ústavu nedostal súhlas na štúdium pri výkone štátnej služby.

29. Podľa § 4 ods. 1 písm. c) Rozkazu č. 19, ktorým sa ustanovuje rozsah personálnej právomoci a príslušnosť nadriadených konať a rozhodovať vo veciach služobného pomeru príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, Generálny riaditeľ zboru u všetkých príslušníkov zboru, s výnimkou príslušníkov uvedených v § 3 ods. 2, koná a rozhoduje v plnom rozsahu o udelení súhlasu so získaním alebo zvýšením vzdelania vyslaním príslušníka zboru na štúdium pri výkone štátnej služby na vysokej škole.

30. Podľa § 307 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), antidiskriminačný spor je spor, ktorý sa týka porušenia zásady rovnakého zaobchádzania podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou.

31. Podľa Čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, znevýhodňovať alebo znevýhodňovať.

32. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

33. Podľa § 2a ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z., diskriminácia je priama diskriminácia, nepriama diskriminácia, obťažovanie, sexuálne obťažovanie a neoprávnený postih; diskriminácia je aj pokyn na diskrimináciu a nabádanie na diskrimináciu.

34. Podľa § 2a ods. 2 a 3 zákona č. 365/2004 Z. z., priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii. Nepriama diskriminácia je navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú alebo by mohli znevýhodňovať osobu v porovnaní s inou osobou; nepriama diskriminácia nie je, ak takýto predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu.

35. Podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z. z., každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní. Zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi.

36. Podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z. z., v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v pracovnoprávných vzťahoch, obdobných právnych vzťahoch a v právnych vzťahoch s nimi súvisiacich zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1. Zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi najmä v oblastiach a) prístupu k zamestnaniu, povolaniu, inej zárobkovej činnosti alebo funkcii (ďalej len "zamestnanie") vrátane požiadaviek pri prijímaní do zamestnania a podmienok a spôsobu uskutočňovania výberu do zamestnania,

- b) výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania, funkčného postupu v zamestnaní a prepúšťania,
- c) prístupu k odbornému vzdelávaniu, ďalšiemu odbornému vzdelávaniu a účasti na programoch aktívnych opatrení na trhu práce vrátane prístupu k poradenstvu pre výber zamestnania a zmenu zamestnania 9) (ďalej len "odborné vzdelávanie") alebo
- d) členstva a pôsobenia v organizácii zamestnancov, organizácii zamestnávateľov a v organizáciách združujúcich osoby určitých profesií vrátane poskytovania výhod, ktoré tieto organizácie svojim členom poskytujú.

37. Podľa § 9 ods. 1 až 3 zákona č. 365/2004 Z. z., každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou. Každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená. Ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

38. Podľa § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z. z., konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa začína na návrh osoby, ktorá namieta, že jej právo bolo dotknuté porušením zásady rovnakého zaobchádzania (ďalej len "žalobca"). Žalobca je povinný v návrhu označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania (ďalej len "žalovaný"). Žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo.

39. Podľa Čl. 1 Základných zásad Zákonníka práce, fyzické osoby majú právo na prácu a na slobodnú voľbu zamestnania, na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky a na ochranu proti svojvoľnému prepusteniu zo zamestnania v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou pre oblasť pracovnoprávných vzťahov osobitným zákonom o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon). Tieto práva im patria bez akýchkoľvek obmedzení a diskriminácie z dôvodu pohlavia, manželského stavu a rodinného stavu, sexuálnej orientácie, rasy, farby pleti, jazyka, veku, nepriaznivého zdravotného stavu alebo zdravotného postihnutia, genetických vlastností, viery, náboženstva, politického alebo iného zmýšľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, majetku, rodu alebo iného postavenia s výnimkou prípadu, ak rozdielne zaobchádzanie je odôvodnené povahou činností vykonávaných v zamestnaní alebo okolnosťami, za ktorých sa tieto činnosti vykonávajú, ak tento dôvod tvorí skutočnú a rozhodujúcu požiadavku na zamestnanie pod podmienkou, že cieľ je legitímny a požiadavka primeraná.

40. Podľa Čl. 6 veta prvá Základných zásad Zákonníka práce, ženy a muži majú právo na rovnaké zaobchádzanie, ak ide o prístup k zamestnaniu, odmeňovanie a pracovný postup, odborné vzdelávanie a o pracovné podmienky.

41. Podľa 13 ods. 1 a 2 zákona č. 311/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“), zamestnávateľ je v pracovnoprávných vzťahoch povinný zaobchádzať so zamestnancami v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou pre oblasť pracovnoprávných vzťahov osobitným zákonom o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon). V pracovnoprávných vzťahoch sa zakazuje diskriminácia zamestnancov z dôvodu pohlavia, manželského stavu a rodinného stavu, sexuálnej orientácie, rasy, farby pleti, jazyka, veku, nepriaznivého zdravotného stavu alebo zdravotného postihnutia, genetických vlastností, viery, náboženstva, politického alebo iného zmýšľania, odborovej

činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

42. Podľa 13 ods. 7 Zákonníka práce, zamestnanec, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania alebo nedodržaním podmienok podľa odseku 3, môže sa obrátiť na súd a domáhať sa právnej ochrany ustanovenej osobitným zákonom o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon).

43. Podľa § 1 ods. 1 až 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, tento zákon upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len "štátna služba"). Tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len "príslušník informačnej služby"), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "príslušník bezpečnostného úradu") a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky. Policajtom sa na účely tohto zákona rozumie príslušník Policajného zboru, príslušník informačnej služby, príslušník bezpečnostného úradu a príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže.

44. Podľa § 2a ods. 1 až 3 zákona č. 73/1998 Z. z., práva ustanovené týmto zákonom sa zaručujú rovnako všetkým občanom pri vstupe do štátnej služby a policajtom pri vykonávaní štátnej služby v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahoch ustanovenou osobitným zákonom. V súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa zakazuje diskriminácia aj z dôvodu manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Výkon práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru musí byť v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého. Policajt nesmie byť v súvislosti s výkonom štátnej služby prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že podá na iného policajta alebo nadriadeného sťažnosť, žalobu, návrh na začatie trestného stíhania alebo iné oznámenie o kriminalite alebo inej protispoločenskej činnosti. Občan pri vstupe do štátnej služby alebo po jej skončení alebo policajt, ktorý sa domnieva, že jeho právo alebo právom chránený záujem bol dotknutý nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania, môže sa obrátiť na súd a domáhať sa právnej ochrany ustanovenej osobitným zákonom.

45. Podľa § 33 ods. 1 až 3 zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa ustanoví do voľnej funkcie, ak spĺňa požadované kvalifikačné predpoklady na túto funkciu, ak tento zákon neustanovuje inak. Do funkcie, na ktorú sa vyžaduje špeciálna odborná spôsobilosť, sa policajt ustanoví, ak spĺňa túto spôsobilosť a osobitný predpis neustanovuje inak. Ustanovené kvalifikačné predpoklady na funkciu nemožno odpustiť pri ustanovení do funkcie v stálej štátnej službe. Pri ustanovení do funkcie sa súčasne prihliada na dĺžku odbornej praxe, ak odborná prax nie je podmienkou na obsadenie funkcie, závery služobného hodnotenia a na zdravotný stav policajta. Policajta ustanovuje do funkcie a odvoláva z funkcie príslušný nadriadený. Policajt sa ustanovuje do riadiacej funkcie podľa zásad kariérneho postupu, ktoré vydá minister.

46. Podľa § 35 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z., policajta možno previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo preložiť na inú funkciu v inom mieste výkonu štátnej služby alebo v inom služobnom úrade na vlastnú žiadosť alebo s jeho písomným súhlasom.

47. Podľa § 142a ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., služobný úrad v súlade s potrebami Policajného zboru môže policajtovi na jeho žiadosť umožniť štúdiom zvýšiť si kvalifikáciu.

48. Vychádzajúc zo skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobe žalobkyne nie je možné vyhovieť. Súd vyhodnotil žalobu ako nedôvodnú, preto ju v celom rozsahu zamietol.

49. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala ochrany pred diskrimináciou v služobnom pomere z dôvodu svojho pohlavia, predmetom konania tak bol antidiskriminačný spor podľa § 307 CSP. Podstatou sporu bolo zistiť, či došlo k diskriminácii žalobkyne z dôvodu pohlavia v služobnom pomere zo strany žalovaného 1/ a 2/. Vykonaným dokazovaním mal súd nesporne za preukázané, že žalobkyňa vykonáva u žalovaného 2/ funkciu samostatný strážny, preto súd vec právne posudzoval nielen podľa ustanovení antidiskriminačného zákona, ale vzhľadom na služobné zaradenie žalobkyne súd postupoval aj podľa zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý sa vzťahuje na žalobkyňu, keďže upravuje štátnu službu príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky.

50. V konaní bolo nesporné, že žalovaný 1/ neudelil žalobkyňi súhlas na štúdium a žalovaný 2/ nevyhovel opakovaným žiadosťiam žalobkyne o prevedenie. Sporné bolo, či žalovaní 1/ a 2/ sa svojimi zamietajúcimi stanoviskami dopustili voči žalobkyňi diskriminačného konania z dôvodu pohlavia. Žalovaný 2/ zároveň vzniesol námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, pokiaľ ide o neudelenie súhlasu na štúdium žalovaným 1/.

51. Žalobkyňa svoju žalobu založila na skutkových tvrdeniach, že je diskriminovaná z dôvodu pohlavia, čo je podľa nej dôvodom, prečo nemá zabezpečený adekvátny prístup k iným pozíciám (napr. zástupca vedúceho zmeny, referend výkonu väzby, vedúci odborný referend oddelenia organizačnoprávneho, pedagóg oddelenia výkonu trestu) a k vzdelávaniu, keď opakovane žiadala žalovaného 1/ o udelenie súhlasu na štúdium, tento jej nebol udelený a mužským kolegom udelený bol, a keď opakovane žiadala žalovaného 2/ o prevedenie na oddelenie výkonu väzby, jej žiadosti boli zamietnuté a niekoľkým mužským kolegom bolo vyhovené, napriek tomu, že v zbore pôsobili kratšie a nemali záujem o zvyšovanie kvalifikácie. V súvislosti s touto argumentáciou žalobkyne súd poukazuje na príslušné ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z., a to ustanovenie § 35 ods. 6 zákona, podľa ktorého policajta možno previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo preložiť na inú funkciu v inom mieste výkonu štátnej služby alebo v inom služobnom úrade na vlastnú žiadosť alebo s jeho písomným súhlasom a ustanovenie § 142a ods. 5, podľa ktorého služobný úrad v súlade s potrebami Policajného zboru môže policajtovi na jeho žiadosť umožniť štúdiom zvýšiť si kvalifikáciu. S poukazom na citované zákonné ustanovenia súd vychádzal z právneho posúdenia, že prevedenie na inú funkciu na žiadosť žalobkyne, ako aj súhlas na zvýšenie kvalifikácie žalobkyne, sú v služobnom pomere žalobkyne nenárokovateľné (vychádzajúc z gramatického výkladu slovného spojenia „možno previesť“ a „môže umožniť“). Vzhľadom na tieto ustanovenia a osobitný charakter služobného pomeru vo vzťahu k štátu, žalobkyňa bola povinná uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, že žalovaní s ňou zaobchádzali znevýhodňujúcim spôsobom a že takéto zaobchádzanie bolo motivované diskrimináciou z dôvodu pohlavia. Žalobkyňa však v konaní nepreukázala, že tým, že jej nebol daný súhlas na štúdium a že nebolo vyhovené jej žiadosťiam o prevedenie, bola zo strany žalovaného 1/ a žalovaného 2/ diskriminovaná, nakoľko postup nadriadených bol v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z. z. Tvrdenie žalobkyne, že opísaným konaním žalovaného 1/ a 2/ došlo z ich strany k diskriminácii žalobkyne z dôvodu jej pohlavia, vychádza zo subjektívneho presvedčenia žalobkyne, avšak subjektívny názor žalobkyne na diskrimináciu jej osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nej mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. Skutočnosť, že ide o subjektívny názor žalobkyne, vyplýva aj z výsluchu žalobkyne, ktorá uviedla, že „si myslí, že niektorým ľuďom vadí, že žena by mohla byť viac ako muž a preto nemá ani tú možnosť sa niekam posúvať. Zrejme to niekomu vadí, že ženy sa chcú vzdelávať a chcú sa posúvať. Oni proste nepotrebujú ženy na funkčných miestach.“ Je prirodzené, že žalobkyňa mohla nadobudnúť subjektívny pocit nespravodlivosti, keď napriek svojmu dlhoročnému pôsobeniu v zbore a dobrovoľnému zvyšovaniu kvalifikácie, nebolo jej žiadosťiam zo strany žalovaných vyhovené, uvedené však automaticky neznamená, že zamietnutie jej žiadostí bolo odôvodnené diskrimináciou z dôvodu pohlavia; žalobkyňa naopak so svojim vysokoškolským, navyše právnickým vzdelaním, si mala byť vedomá skutočnosti, že právne predpisy vzťahujúce sa na ňu vykonávanú službu majú svoj špecifický režim na rozdiel od súkromnoprávných predpisov a skutočnosť, že žalobkyňa si z vlastnej vôle, vo voľnom čase, zvýšila kvalifikáciu neznamená, že jej automaticky vznikol nárok na kariérny postup a s týmto mala byť vopred uzročená.

52. Žalobkyňa pri výsluchu uviedla, že diskrimináciu pociťuje v rámci svojej profesie len v kariérnom postupe, čo sa týka zaobchádzania v posune alebo resp. v ustanovení na nejakú funkciu. Súd na tomto mieste zdôrazňuje, že vzhľadom na služobné zaradenie žalobkyne, bol v danom prípade povinný vychádzať aj z právnych záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky uvedených v uznesení zo dňa 22.01.2013, sp. zn. III. ÚS 34/2017, na ktoré poukazovali v priebehu konania žalovaní, z ktorého vyplýva,

že „V prvom rade je potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 zákona č. 73/1998 Z. z. uviesť, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru... je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o štátnozamestnanecký právny pomer. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhýba implementácii zmluvných prvkov (pre služobný pomer cudzorodých) do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov... Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov ustanoviť ich na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii. S poukazom na to je potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. uviesť, že dikcia zákona hovorí o ustanovení do „voľnej funkcie“ a nie do „primeranej“, resp. „adekvátnej funkcie“. Logickým výkladom citovaného ustanovenia preto dôvodne možno dospieť k záveru, že citované predpoklady sa posudzujú z hľadiska potrieb a požiadaviek pre danú voľnú funkciu, čo nemožno vykladať tak, že v prípade splnenia požadovaných kritérií je automaticky nárokovateľná adekvátna voľná funkcia.“ Vzhľadom na charakter právnej sily tohto rozhodnutia, súd musel na citované rozhodnutie Ústavného súdu SR v tomto spore prihliadať, nakoľko služobný pomer príslušníkov zboru je inštitútom verejného práva, kde sa poskytuje slabšia právna ochrana ako v prípade súkromnoprávných, pracovnoprávných vzťahov.

53. Žalobkyňa v spore zaťažovalo dôkazné bremeno, keď v prípade ňou tvrdenej diskriminácie bola povinná preukázať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania zo strany žalovaného 1/ a 2/. Jedným zo základných predpokladov úspechu v sporovom konaní je unesenie dôkazného bremena, teda faktického preukázania tvrdených skutočností. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností nesie tá strana sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide teda o tú stranu, ktorá existenciu takýchto skutočností tvrdí. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena stranou sporu je jej neúspech v spore. Ak chce byť žalobca v spore úspešný, musí v žalobe uviesť skutočnosti odôvodňujúce ním uplatňovaný nárok voči žalovanému. O týchto skutočnostiach je povinný poskytnúť tzv. plný dôkaz. Vzhľadom na predložené listinné dôkazy, ako aj vykonaný výsluch žalobkyne, s prihliadnutím na vyjadrenia žalovaných, po zohľadnení všetkých okolností daného prípadu s ohľadom na vykonané dokazovanie dospel súd k záveru, že žalobkyňa nepreukázala, že bola žalovanými 1/ a 2/ diskriminovaná z dôvodu pohlavia. Na druhej strane žalovaní svojou argumentáciou podloženou aj rozhodnutím Ústavného súdu SR preukázali, že zásadu rovnakého zaobchádzania neporušili a nedošlo z ich strany k diskriminácii žalobkyne z dôvodu pohlavia. Na základe vyššie uvedeného súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno preukázať svoje skutkové tvrdenia ohľadom ňou tvrdenej a pociťovanej diskriminácie. V predmetnom spore z obsahu spisu nevyplývalo také konanie žalovaných, ktoré by zakladalo dôvodnosť vzniku diskriminačného konania vo vzťahu k žalobkyňi. Vzhľadom na tento právny záver žalobkyňi nevzniklo ani právo na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré žalobkyňa navyše ani nijakým spôsobom bližšie neodôvodnila a neuviedla, ako dospela k žalovanej sume, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol aj v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy.

54. Pokiaľ ide o námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ v časti neudelenia súhlasu na štúdium žalovaným 1/, súd sa s touto námietkou stotožnil. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitímovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitímovaný) (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2011, č. k. III. ÚS 517/2011-9). Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 01.07.2008, sp. zn. 3 Cdo 192/2004). Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu),

alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitimitáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Ak teda žalobkyňa žiadala, aby sa žalovaný 2/ ospravedlnil žalobkyni za to, že v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania nemala prístup k odbornému vzdelávaniu ako mužskí kolegovia, v tejto časti žalovaný 2/ nie je pasívne vecne legitimovaný, nakoľko podľa Rozkazu č. 19, ktorým sa ustanovuje rozsah personálnej právomoci a príslušnosť nadriadených konať a rozhodovať vo veciach služobného pomeru príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, o udelení súhlasu so získaním alebo zvýšením vzdelania vyslaním príslušníka zboru na štúdium pri výkone štátnej služby na vysokej škole, koná a rozhoduje Generálny riaditeľ zboru. Navyše, navrhovaný petit, že žalobkyňa nemala prístup k odbornému vzdelávaniu, neobstojí, nakoľko je evidentné, že takéto znenie nie je pravdivé, keďže je nesporné, že žalobkyňa študovala a vyštudovala aj bez udelenia súhlasu, teda prístup k odbornému vzdelávaniu mala.

55. Pre úplnosť súd poznamenáva, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

56. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

57. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

58. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/ a 2/, ktorí boli v konaní plne úspešní, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

59. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podľa § 355 ods. 1 CSP podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Piešťany.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis (§ 127 ods. 1 CSP). Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 až 3 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.